

процесу кредитування, від результатів якого залежить прийняття рішення про надання кредиту. Аналіз практики споживчого кредитування за останні роки свідчить про те, що не завжди здійснювався ретельний аналіз кредитоспроможності позичальника при видачі кредитів, внаслідок чого зростає проблемна заборгованість.

Велике значення для вирішення питання про надання кредиту і в подальшому для зниження кредитного ризику має достовірна інформація про позичальника, що отримується через кредитні бюро. Практика функціонування кредитних бюро в Україні ще не набула належного розвитку, але позитивні зрушення в цьому напрямку вже спостерігаються. Функціонування Єдиного бюро кредитних історій дозволить уникнути ймовірності отримання декількох споживчих кредитів одним позичальником у різних банках за низької платоспроможності.

З метою зменшення ризиків неповернення кредитів банкам необхідно дотримуватися принципів банківського кредитування, у тому числі забезпеченості.

Отже, споживчий кредит має важливе соціально-економічне значення. Підґрунтям для належного розвитку всіх видів споживчого кредитування являється забезпечення в країні політичної та економічної стабільності.

Література

1. Закон України «Про захист прав споживачів» / [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1023-12/page>
2. Додаток до статистичного бюлетеня — лютий 2013 / [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=57898.

Сукалова М.
(юридичний ф-т, II курс)

ПАРАДИГМИ ВЗАЄМОДІЇ РЕЛІГІЇ І ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Останнім часом загальнопоширеним стало твердження щодо повернення релігії в життя сучасних суспільств. При цьому мова йде не тільки про відродження впливу релігії на приватне життя, але і про посилення релігійного чинника в суспільно важливій діяльності людей, в тому числі у політиці.

Конституція України, а саме — ст. 35 закріпила свободу світогляду і віросповідання, а п. 3 визначив, що жодна релігія не може

бути визнана державою як обов'язкова [1]. Механізм забезпечення конституційних норм у сфері релігійної політики викладений у Законі України «Про свободу совісті та релігійні організації в Україні» від 23 квітня 1991 р. [2]. Надзвичайний резонанс у суспільстві викликали зміни до цього акту, внесені Законом № 5461-VI від 16.10.2012 р. Згідно нової редакції ст. 13 Закону про свободу совісті, «релігійна організація визнається юридичною особою з дня її державної реєстрації». Ця новація не була попередньо погоджена з позицією Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, а також правозахисників, громадських активістів і науковців [3].

У взаємодії політики й релігії простежуються дві основні тенденції: сакралізація політики й політизація релігії (за І. Дзюбком) [4]. Політики традиційно використовують релігійні організації у боротьбі за електорат, проте і церква досить часто використовує політику у своїх цілях — не лише підтримує політичну силу, але й поширює свої вчення і відстоює свої цілі. Тобто, дві сили (політична та релігійна) взаємокорисні одна для одної. Вартий уваги той факт, що серед політично активних релігійних організацій, які найбільше прагнуть впливати на виборців, опинилися найбільші православні церкви, що діють в Україні, — Українська православна церква Московського патріархату та Українська православна церква Київського патріархату. Церкви намагаються використовувати політичні сили для обмеження релігійної свободи й усунення конкурентів.

Серед найбільш політизованих в Україні релігійних організацій експерти називають Українську православну церкву (Київського патріархату), а серед ієрархів — її главу Філарета (Денисенко). Патріарх уміло поєднує роль служителя церкви й політика. Останнім часом він став не лише визначним церковним діячем, а й помітною політичною фігурою. Глава Української православної церкви Московського патріархату митрополит Володимир намагається відкрито не виступати на боці тих чи інших політичних сил. Проте повністю ізолюватися від політичних впливів йому особисто й церкві, яку він очолює, не вдається.

Необхідно зазначити, що не лише політики намагаються використовувати релігійні організації, а й самі церкви, їхні ієрархи, духовництво, частина простих віруючих також орієнтуються на певні політичні сили, намагаються з ними співпрацювати. Одним із найпереконливіших свідчень політизації релігії в Україні є створення партій конфесійного спрямування, зокрема таких, як Християнсько-демократична партія України, Республіканська

християнська партія України, Українська християнсько-демократична партія, хоча жодна з партій не являє собою реальної сили.

Міркуючи про церковну участь у виборах, як правило, згадують про Партію регіонального відродження України (на сьогоднішній день Партія регіонів), яка вимагала на парламентських виборах 1998 р. «надати канонічним конфесіям, передусім УПЦ, усі пільги, необхідні для відновлення духовності нашої Батьківщини» і «гарантію державного захисту громадян від ідеології та практики націоналізму».

Беззаперечним є факт існування конфлікту між Київським і Московським патріархатом. Наприклад, 8 липня 2011 р. у Києво-Печерській лаврі відбувся Собор єпископів УПЦ (МП), після якого відкрилося засідання Собору УПЦ. Перебіг підготовки до двох соборів та їхні перші підсумки засвідчили — УПЦ (МП) внутрішньо поділена, і цей поділ провокується з Москви. У лютому 2011 р. в Москві Архієрейський собор РПЦ вніс істотні зміни до статуту Московського Патріархату, яким було обмежено права автономних і самокерованих Церков. По видимому ці зміни не торкнулися статусу УПЦ (МП), але по суті достатньо Архієрейському собору РПЦ змінити лише один пункт власного статуту — і від самоуправління Української Церкви Московського Патріархату залишиться одна назва.

У своєму зверненні Святійший Патріарх Філарет зазначив, що Київський Патріархат готовий до плідного діалогу. Але це має бути саме діалог, а не мова ультиматумів — нехай і обгорнених у красиві слова про «не принизливість покаяння». У вересні 2011 р. розпочались чергові переговори про об'єднання між УАПЦ і УПЦ КП. Комісія з діалогу між Церквами провела зустріч 27 жовтня 2011 р. на території Михайлівського Золотоверхого монастиря, де ієрархи двох Церков розглянули і погодили текст підсумкового документу. У 10 пунктах документу зафіксовано як загальне узгоджене бачення об'єднавчого процесу, так і конкретні пропозиції щодо подолання існуючого церковного розділення.

Важливою подією у житті православних вірян буде святкування 1025-річчя хрещення Київської Русі. 21 січня 2013 р. Президент України видав указ щодо організації і проведення заходів щодо святкування, що планується в липні 2013 р. [5].

Отже, проблема політичної релігізації та релігійної політизації в сучасній Україні важлива як з точки зору пошуку спільних рис, визначення основних напрямків розвитку даних відносин, так і з огляду на наслідки цього взаємовпливу для суспільства. Історія становлення релігійних поглядів в незалежній Україні засвідчує

складність та неоднозначність цього процесу, його пов'язаність з проблемами державотворення та нормативно-правовим закріпленням в законодавстві.

Література:

1. Конституція України — К.: Преса України, 1997. — 80 с.
2. Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації в Україні» від 23 квітня 1991 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/987-12>
3. Набули чинності резонансні зміни до Закону про свободу совісті та релігійні організації [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.irs.in.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1162:1&catid=34:ua&Itemid=61&lang=uk.
4. Ярош Б. О., Ярош О. Б. Загальна теорія політики. — Луцьк: РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-ту імені Лесі Українки, 2005. — 240 с.
5. BBC: Офіційний сайт. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.bbc.co.uk/ukrainian/news_in_brief/2012/07/120729_ek_yanukovich_crimea_kirill.shtml

Суковата М. В.

(ф-т міжнародної економіки і менеджменту, IV курс)

ЗАСТОСУВАННЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ АГРАРНОЇ СТРАТЕГІЇ ДЛЯ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Сільське господарство завжди відігравало значну роль в українській економіці. Україна є одним з найбільших експортерів зерна в світі після Аргентини, Австралії, Бразилії, Канади, Казахстану, Турції та Росії. Крім того, згідно Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН (ФАО) Україна знаходиться на другому місті в світі за перспективами розвитку сільського господарства. Проте, наша країна зіткнулася з певними проблемами, а саме: низький рівень урожайності, неконкурентоздатність ціни сільськогосподарської продукції на світовому ринку, а також імпорт значного відсотку продукції для внутрішнього споживання. За таких умов, було б доцільним запровадити додаткову, ефективну стратегію. На нашу думку, французька аграрна стратегія була б найкращою.

Для того, щоб краще зрозуміти сучасну ситуацію в агропромисловому комплексі наших країн, необхідно проаналізувати певні параметри.